

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. április 19.
(nagypéntek)**

Horváth Géza

JÉZUS MAI MEGFESZÍTÉSE

Énekek: 184; 341,1,3,5,7; 466,1; 343; 632,8-12

Lekció: Jn 19,13-22

Alapige: Jn 11,47-54

Imádkozzunk!

Urunk, hálás a szívünk, hogy nagypénteki istentiszteletre gyűlhettünk egybe ide, a gyülekezet közösségébe, és magasztalunk Téged, hogy együtt hallgathatjuk a Te igédet, az evangélium, az örömhír örök üzenetét. Ezen a napon nem gyászolunk, Urunk, legfőképpen nem Téged gyászolunk, sokkal inkább magunkat szeretnénk siratni. Engedd meg, Urunk, hogy mi is olyanok legyünk, mint az akkori emberek közül néhányan, akik meglátták és észrevették, hogy „Mind, ami kín s ütés ért, Magam hoztam reád; Uram, e szenvedésért Lelkemben ég a vád.”

Hadd köszönjük meg Neked, Urunk, hogy legyőzted a halált, és feltámadásoddal világosságra hoztad az elmúlhatatlan életet! Köszönjük, hogy a Te golgotai kereszthalálod nagy jót akar nekünk, mert benne nem az ítéletet láthatjuk magunkra nézve, hanem a kegyelmet, a mi Atyánk jóakarátát és jóindulatát, és a mi drága Atyánk igazságát, aki megbüntette a bűnt, mégis elengedte népe maradékának vétkét.

Azért, kérünk Téged, Urunk, hogy adj nekünk külső és belső csendet, és engedd, hogy az igének üzenete legyen a mi számunkra! Köszönjük Neked, drága Urunk, hogy a Szentlélek világosságát, erejét, hatalmát kérhetjük. Könyörülj azon, aki hirdeti, és mindnyájunkon, akik hallgatjuk a Te igédet!

Ámen.

Igehirdetés

Hallgassuk meg az írott igét a János írása szerinti evangélium 11. fejezetéből; a 47. verstől az 54. versig olvasom ekképpen: *„Akkor a főpapok és a farizeusok összehívták a nagytanácsot, és így szóltak: Mit tegyünk? Ez az ember sok csodajelel tesz. Ha tovább hagyjuk őt, mindenki hinni fog benne, és eljönnek majd a rómaiak, és elveszik tőlünk mind e helyet, mind e népet. Közülük az egyik, Kajafás, aki főpap volt abban az esztendőben, azt mondta nekik: Ti semmit sem tudtok! Meg sem gondoljátok, hogy jobb nektek, hogy egy ember haljon meg a népért, minthogy az egész nép elvesszen. Ezt pedig nem magától mondta, hanem mert abban az esztendőben főpap volt, és megjövendölte, hogy Jézus meg fog halni a népért, és nemcsak a népért, hanem azért is, hogy Isten szétszóródott gyermekeit egybegyűjtse. Attól a naptól fogva egyetértettek abban, hogy megölik. Jézus azért nem járt többé nyilvánosan a zsidók között, hanem elment onnan a pusztához közeli vidékre, egy Efraim nevű városba, és ott tartózkodott a tanítványaival.”*

Kedves testvérek, engedjétek meg, hogy ezen az ünnepen, ezen a nagypénteki istentiszteleten, Isten ígését ne a megszokott helyekről hirdessem – tudniillik a megfeszítés történetéből –, hanem egy igen egyszerű, mégis valós bibliai üzenetet és gondolatot tárjak elétek, amit én is megértettem a János evangéliuma 11. fejezetéből, amely azelőtt történt, mielőtt Jézus Krisztust keresztre feszítették. Ma nem arról szeretnék elsősorban beszélni, hogy mi történt Jézus Krisztussal, hanem inkább engedjétek meg, hogy arról beszéljek Isten Szentlelke segítségével, hogy mit látunk nagypéntek előtt, alatt és után is, hogy milyen az ember!

Egy kicsit nézzünk bele az emberi gondolkodásba, az emberi indulatokba! Nézzünk bele az emberi szívbe nagypénteken, mert az ember a bűneset után, éljen akármilyen korban – akár az úgynevezett sötét középkorban vagy a posztmodern világban –, ugyanaz! Az ember nem változott; legalábbis indulat, bűn, véték, gyűlölet tekintetében az emberben nincs változás. Éppen ezért, ami nagypénteken történt, az megtörtént nagypéntek előtt is, és tudjuk, hogy megtörtént nagypéntek után is. Megtörténik ma is, mert amíg bűnös ember fog élni a földön, ez mindig így marad, mindig így lesz.

Ehhez hadd hozzam egyik példának a Tízparancsolat ígét, mert ott is arról van szó kilenc parancsolatban, hogy az embernek mit nem szabad tennie, és mit kell tennie! A tizedik parancsolat pedig egészen különleges! Azt mondták annak idején a reformátor eleink, hogy a tizedik parancs összefoglalja az első kilencet, mert míg az első kilenc az emberi tettekről szól, a tizedik a tetteket indukáló, motiváló emberi gondolkodásról, vágyakról és kívánságokról beszél. Ezért mondta annak idején Ravasz László püs-

pök: ha valaki átbotorkálna is a kilenc parancsolaton, a tizediken úgyszólván elbukik, mert az nem a bűnös cselekedetet tárja elénk, hanem magát a bűnös embert.

Ez szólal meg tulajdonképpen ebben az igében, és később is, amikor Péter apostol prédikál, és azt mondja egy nagy tömegnek: „akit ti gonosz kezeitekkel fára szegezve megöltetek...”, pedig ott egészen bizonyos, hogy vannak olyanok, akik ott se voltak akkor még Jeruzsálemben azon a pénteken! Akik lehet, hogy feljöttek most az ünnepre, majd az aratási ünnepre, pünkösdre, de nagypénteken nem is voltak Jeruzsálemben; és Péter mégis azt mondja: ezt a Jézust, ti gonosz kezeitekkel fára szegezve megöltétek.

Mi van ebben az igében tehát akkor, amikor azt látjuk, hogy nem a valós cselekedet, amit nagypénteken tettek Pilátus, a főpapok, a nép vénei, vagy a farizeusok? Nagypéntek előtt is ugyanúgy megtörténik, csak még a fejekben, a tervekben, a vágyakozásban, hogy Jézust megöljék, de nagypénteken viszik majd végbe. Azt tudjuk Isten igéjéből, hogy a bűn nem valaminek a véghezvitele vagy cselekvése, hanem magát a gondolatot is, Jézus bűnnek nyilvánítja; akár a Hegyi beszédben, vagy ha az apostoli levelekre gondolunk. Éppen ezért, ennek az igének az értelmét úgy értjük meg, ha abban foglalom össze, hogy itt nem történik más, mint Jézus megvetése és Jézus elvetése. Ez azért szomorú, mert amikor az ember elveti Jézust, akkor az életet veti el! Amikor az ember elveti Jézust, akkor önmagát taszítja a kárhozatba. Amikor az ember elveti az Úr Jézus Krisztust, akkor önmagán hagyja azt az ítéletet, amelyet Isten elfordítana róla, ha hinne, és hit által megragadná az üdvösséget! Ha valaki elveti Jézust, az Isten megoldását veti el az ő életére nézve! Az Isten könyörületét veti el a maga életére nézve!

Éppen ezért, nézzük meg ennek az igének az üzenetét a János evangéliuma 11. fejezetéből! Lázár történetéről van szó, ami azzal kezdődik, hogy „Uram, akit te szeretsz, beteg.” Jézus azonban nem siet, hanem majd akkor megy, amikor Lázár már meghalt, mert jelét akarja adni, hogy Ő egy oszló tetemet is életre tud kelteni. Amikor már minden kétséget kizáróan egy laikus is meg tudja állapítani, hogy ez az ember ténylegesen halt. Jézus azt mondja: jöjj ki! És Lázár ki fog jönni, mert az Isten szavának ereje és hatalma van. Éppen ezért, Lázár feltámasztása után azt olvassuk: sokan hittek azért benne. Ha előbb azt mondtam, hogy Jézus megvetése az Isten elutasítása az én életem megoldására nézve, akkor most azt kell mondanom, hogy a Jézusban való hitünk pedig azt jelenti, hogy Isten megoldását elfogadom az én életemre nézve. Tehát, aki Jézust elfogadja, az a megoldást fogadja el, ami a bűnbocsánattal, az örök élettel és mindennel együtt jár, amit csak Jézus kész és képes adni.

Akik azon a napon, mikor Lázár feltámadt, Lázárt nézték, azok csodálkoztak, akik meg Jézust nézték, azok pedig hittek! Mert a csoda az em-

JÉZUS MAI MEGFESZÍTÉSE

---

berből mindig csak csodálkozást válthat ki, Jézus Krisztus igéje viszont abban, aki Jézusra figyel, hitet fog munkálni. Nagyon sokan csodálkoztak, és idáig jutottak, de azért a Szentírás megjegyzi, hogy vannak és voltak, akik pedig hittek. Némelyek elmentek a farizeusokhoz, és elbeszéltek, amiket Jézus cselekedett. Figyeljük meg, hogy hogyan mennek oda! Összehívták a főpapok és a farizeusok a nagytanácsot, és így szóltak: mit tegyünk? Ez az ember sok csodajelet tesz. A Jézusról való téves gondolkodás itt kezdődik ezeknek a főpapoknak! Egyiküket Kajafásnak hívták, a másikat Annásnak, aki tiszteletbeli főpap volt, és a nép között még hatalmas népszerűségnek örvendett. Az ő veje volt Kajafás, aki átvette ezt. Ő már egy kicsit igazodni próbált a római uralomhoz és hatalomhoz. Lehet, hogy a nép ezért is adott Annásnak nagyobb tiszteletet, mint Kajafásnak, de itt a történetben főképpen Kajafás szerepel.

A főpapok azt mondják: ez az ember sok csodajelet tesz. Itt kezdődik a tévút, hogy Jézusról hogyan vélekednek! Úgy, hogy Ő ember. Mint ahogy ma is sok szekta Jézust csak embernek tartja, és sok vallás Jézusról azt mondja, hogy Ő csak ember. Igaz, hogy a legjobb ember, aki élt; a legszeretőbb ember; de Jézus csak ember, és nem jutnak el odáig, hogy „Isten lényé maga, arcának tündöklő mása”; mert nem hittek az igének, amikor azt mondja: „Én és az Atya egy vagyunk.” „Aki engem látott, látta az Atyát.” Nem Jézusnak, hanem az igének nem hisznek, mert meg van írva: nem hisznek az írásoknak, és Jézusról úgy gondolkodnak, hogy csak ember.

Ez a gondolkodás határozza meg mai igeszakaszunknak a folytatását, és ez az, ami miatt az emberek akkor Jézust elvetették és megvetették. Azért, mert hogyha Jézusról azt jelentenék ki, hogy Ő Isten, akkor Neki isteni tiszteletet kellene adni! Azért nem ejtik ki, és nem akarják kiejteni, hogy Jézus Isten, mert akkor Neki isteni hódolás, isteni magasztalás járna! Az ember azért veti el Jézust, mert az ember akar isten lenni, és nem akarja, hogy az emberré lett Isten uralkodjon fölötte!

A János evangéliumának 19. fejezetében ugyanez fogalmazódik meg, azért olvastam fel lekciónak. Pilátus felírja, hogy „Iesus Nasarenus Rex Iudaeorum” három nyelven: az állam nyelvén, a vallás nyelvén, meg a kultúra nyelvén. Mindenkinek eleget akar tenni Pilátus, ezért azt írja, hogy „Názáreti Jézus a Zsidók Királya”. Mit mondanak a zsidók? Ne azt írd, hogy a „zsidók királya”! Ő magát annak nevezte, ezért csak írd: a zsidók királya vagyok! Ő magát nevezte annak! Aztán, mit mondanak a főpapok? „Nekünk császáruk van, nem királyunk!” Tehát ez a nagypéntek üzenete, testvérek, Jézust Istenként imádni és tisztelni! A véres, koszorúzott, drága főt; a megcsúfoltat, a megvetettet, a megalázottat, a leköpöttet isteni tiszteletben részesíteni! Ezek az emberek azért gondolkodnak így,

mert nem akarják, hogy felettük Jézus uralkodjon! Mert ha ők azt mondják, hogy „Isten”, akkor ezzel azt mondanák ki, hogy akkor Neki kellene uralkodnia felettünk; akkor Ő lenne a minden mindenkiben; akkor Ő határozná meg mindent; és Ő irányítana mindent! Jézus Krisztust azért feszíti meg az ember, mert a nagy Én-t a trónról nem akarja letaszítani. Magunkat nem akarjuk a trónról letaszítani, hogy Ő üljön ott, és Ő legyen Úr éltünk fölött, hogy azt énekelhessük: „Szívem nem ismer kényszert, Önként szolgálom Őt.”

Nem, az Én nem engedi, hogy Jézus király legyen. Az Én nem engedi, hogy Jézus átvegye az uralmat, és megfeszíti. A Lukács evangéliuma 19. fejezetében van a gírák példázata. Ugye, emlékszünk rá, amikor a nemes ember elmegy, és a tíz szolgájának odaad tíz gírárt. Aztán jön az egyik és mondja: a te szolgád még tíz gírárt nyert. A másik: a te szolgád öt gírárt nyert hozzá. Aztán jön az, amelyik azt mondja: becsavartam egy zsebkendőbe, mert biztos, ami biztos! A történet hogyan fejeződik be? Az úr maga elé kéreti a szolgákat, és végül azt mondja, miután kiadja, hogy uralkodj a tíz városon; a másik meg nem kap még egy utolsó tanyát sem, hanem azt mondja az Úr Jézus: ellenségeimet is, akik nem akarták, hogy uralkodjam rajtuk, hozzátok ide és öljétek meg! Mert az ember a bűn következtében az isteni uralmat veti el. „Nekünk nem királyunk van, hanem császárunk!” Az a császár, amelyik despota; az a császár, amelyik kizsarolja a népet; az a császár, amelyik majd később, 64-ben felgyújtatja Rómát, egy idegbeteg ember; de azt mondják: inkább az, mint Jézus!

Aki nem volt ott a Golgotán, és így gondolkodik, az ma ugyanúgy megfeszíti Jézust. Nem kell ahhoz ott lenni a Golgotán! Nem kell kalapács a kézbe! Nem kell szög a kézbe! Aki ma így gondolkodik, hogy „ne uralkodjon rajtam Jézus; nekem nem kell az Ő királysága”; amelyikről egyébként olyan vígan énekeljük, hogy az „bő áldás, Ott van a felszabadulás, Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak.” Csak az ember azt mondja: nekem ez nem kell! Nem kell a felszabadulás, mert jó a rabság! Nem kell az áldás, mert megszerzem azt, amit meg akarok; meg elérem azt, amit el akarok érni! Az ember azóta sem akarja, hogy Jézus uralkodjon; nem akarja, hogy dirigáljon!

Múltkor azt mondja nekem valaki: tudod, olyan munkahelyre szeretnék menni, ahol nekem nem dirigál senki! Az ember mindig azt szeretné, hogy neki ne dirigáljon senki! Mondom: te, már az óvodában megmondják, hogy fél kilencre ott kell lenni! Három éves gyereknek már dirigálnak, meg elvárják, hogy most le kell feküdni! Az iskolában, ha becsengetnek, akkor be kell jönni! Kihívják felelni, akkor ki kell menni! Nem úgy van, hogy nincs soha senki felettünk! Az ember ezt akarja: nekem ne parancsoljon senki! Legfőképpen Isten nem: az Isten se parancsoljon nekem!

Éppen ezért, Jézust elvetik, mert nem akarnak meghódolni. Tudják, hogy mit kell tenni; a gíra példázatban ott van, hogy „én tudtam, mit kell tenni, mert te kemény ember vagy. Ott is aratsz, ahol nem vetted!” Azt mondja az úr: Tudtad? És mégsem csináltad? Igen, testvérek, aki felett meg Jézus az úr, az meg megkérdi: Uram, nem tudom, de megkérdem Tőled, mit akarsz, hogy cselekedjem? Uram, nem tudom, de mivel Te vagy a király az életem fölött, ezért megkérdem Tőled alázattal, tisztelettel, hódolattal, engedelmességgel és odaadással: Te mit akarsz, hogy cselekedjem?

Mit féltének a vezetők? Azt mondják: elveszik tőlünk ezt a helyet, meg a hatalmat is! Attól félnek, hogy ha ezt engedik, akkor el fogják veszíteni a helyet, meg el fogják veszíteni a népet. Igen, Jézus uralma bizonyos tekintetben mindig veszteség. Pál is azt mondta: mióta Jézus uralkodik az életem felett, azóta tudom, hogy mi a szemét, és mi nem az! Nagy dolog az, amit Pál elvesztett! Azt mondja: én örömmel hagytam kárba veszni mindent! Jézus jött, uralkodott, nekem meg egy csomó mindent ki kellett dobni! Vallásosságom, ismeretem, származásom, őseim – nem mentem velük semmire. Olyanokat dobtam el, ami nem is ért semmit.

Egy lelkipásztor testvérem mondta el egy példában, hogy bement hozzá beszélgetni egy hajléktalan. Semmije a világon nem volt, és amikor a lelkész elmondta neki, hogy mi a hit útja; hogy lehetne Jézus Krisztushoz odatalálni, akkor ez a hajléktalan azt mondta: Tiszteletes úr, még meg-gondolom, mert nagy a tét! Ez a lelkipásztor nem tudott hova lenni, hogy hát ugyan mi a tét, mikor semmije nincsen? Az ember így gondolkodik, nem? Hogyha Jézus bejön, ha elkezd uralkodni, akkor nagy lesz a tét! Inkább keresztre vele, feszítsd meg! Inkább megvetjük, elítéljük, kiteszük, a városon kívülre visszük, mert ha belülre kerül, akkor vége a parázna életnek, csalásoknak, hazugságnak! Amikor Jézus Krisztussal rendeződik a kapcsolat, lehet, hogy elveszítesz barátokat, de kiderül, hogy azok haverok voltak, és bármelyik percben elhagynának, mint tékozló fiút! Lehet, hogy elveszítesz kapcsolatokat, de olyanokat, amikért nem kár! Mert Jézus azt mondja: aki megnyert engem, az nyert életet; és megnyered azt, amit viszont megtarthatasz, és soha el nem veszíthetsz, és kincsed lesz a mennyben! Ezt jelenti nagypéntek, és Pál a Rómabeliekhez írt levelében erről beszél! Sokan nem is tudják, hogy ennek a levélnek ez a fő üzenete, hogy tudniillik, a hívők életében uralomváltás történt. Azt mondja: nem uralkodik már a bűn rajtatok. Hanem ki uralkodik? Jézus Krisztus!

Tehát, nagypéntek azt jelenti, hogy uralkodik-e Jézus a te életedben, és kárnak és szemétnek ítélsz-e mindent az Ő ismeretének páratlan gazdagságáért? Egyszer egy lelkipásztor megtért egy konferencián. Én is jártam és szolgáltam konferenciákon, ott találkoztam vele először. Ez a lelkipásztor, amikor megtért, a gyülekezetében kiállt az úrasztala elé, és el-

mondta, hogy mi történt vele. Az első, aki fellépett ellene, a Püspöki Hivatal volt; és kiadták az ukázt, hogy el kell távolítani! Ott elmondta, hogy ki volt ő; mit látott meg; és, hogy ebben a gyülekezetben is, ahol szolgál, innentől kezdve Jézus fog uralkodni! Nem a helyi népszokás, nem a szent hagyomány, mert az ükapáink is így csinálták, ezért mi is; nem a világiasság, nem a testiség, hanem innentől Jézus uralkodik! És megtörtént az, ami megtörtént nagypénteken: feszítsd meg, mert különben elveszítjük a hatalmat! Azért, mert ez a bizonyágtétel a mi bűneink elleni vád is egyben.

Testvéreim, nagypénteken erre kell gondolnunk: van-e bűnbánat és alázat? Van-e engedelmesség és meghajlás? Van-e Jézus Krisztus uralmának engedése? Örömmel való fogadása, hogy „igen, mostantól kezdve az én életemben királyok Királya és uraknak Ura, Te vagy, Jézus Krisztus.” Az embernek ez nagyon nehéz azóta is! Amikor Jézust elítélik, akkor megszólal a főpap –, nem is tudta, hogy rajta keresztül Isten Szentlelke kijelenti a Biblia egyik nagy igazságát! Ő nem is gondolta, hogy ezzel a mondatával eszköz lett az Isten kezében. Hiszen azt mondja a főpap: „jobb nektek, hogy egy ember haljon meg a népért, minthogy az egész nép elveszen. Ezt pedig nem magától mondta, hanem, mert abban az esztendőben főpap volt, és megjövendölte, hogy Jézus meg fog halni a népért...”

Tehát kimond a főpap egy nagy igazságot, hogy Jézus Krisztus meg fog halni azokért, akik később majd mégis hit által úgy döntenek, hogy királyuk legyen nekik Jézus! Az én Királyom – ahogy Luther állítólag minden virágvasárnap arról prédikált, hogy „Ímhol jó néked a te királyod” (Zak 9,9). Azt is mondják, hogy mindig azzal kezdte a prédikációt, hogy ez a Király a te királyod-e? Jézus azért halt meg, hogy ez megtörténhessen: a hívők életében Ő legyen a Király, Ő legyen az Úr, Ő legyen a Küriosz, Ő legyen a minden mindenekben! Kimond a főpap valamit: Jézus meg fog halni az Ő népéért. Mint ahogy ezért is született, hiszen a születéskor is kijelentetik: „nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből.” Szó sincs róla a Bibliában, hogy Jézus megszabadította vagy megváltotta az egész világot – legalábbis, ha igaznak tartjuk Isten ígését –, hanem arról van szó, hogy az Ő népét váltotta meg, akik fölött Ő lesz az Úr! Azok az Ő népe, azok az Ő gyermekei. Hogy mondja tovább? Azért is született, hogy az Isten szétszóródott gyermekeit egybegyűjtse.

Hadd kérdezzem meg: te ott vagy-e az összegyűjtött nép között? Téged is begyűjtött a Krisztus vagy megúszta? Egyszer egy konferenciáról ment haza egy fiatal így, hogy azt mondta a szüleinek: azért megúsztam megtérés nélkül! Megúszta vagy pedig begyűjtött téged a Krisztus? Egy másik helyen úgy mondja az ige: megragadott engem a Krisztus, és nem engedett! Én pedig boldogan mondtam, mikor engem is megragadott Krisztus: „Már szolgád lettem, Jézusom, Ki értem áldozál; más uram nin-

JÉZUS MAI MEGFESZÍTÉSE

---

csen, jól tudom, Mert bűnből kihozál.” Ezért nagypéntek üzenete: „Király-lyá Jézust, Jézust koronázzátok!”

Ámen.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, kérünk, hogy áldd meg ezt a nagy imaközösséget, amely-lyé alakultunk most ezen az istentiszteleten. Kérünk, hogy ajándékozz meg, nemcsak imádsággal, hanem imaélettel és imádságos lelkülettel bennün-ket! Engedd meg, hogy átadjuk az uralmat Jézusnak, és elismerjük az Ő királyságát, az Ő uralmát életünk fölött, testünk fölött, kívánságaink fö-lött, cselekedeteink fölött, időnk fölött, pénztárcánk fölött és minden más fölött, Urunk. Kérünk, hogy Te légy minden, mindenekben!

Ámen.

632,8-12 ének

8. Megváltottál kínok sokán,
Értünk haltál a Golgotán.
Keresztednél letérdelünk,
Maradj velünk!
9. Krisztus, te szent, megkínzatott,
Elsápadott, elcsúfított,
Mégis nekünk szép Édenünk,
Maradj velünk!
10. Érettünk meggyaláztatott,
Taníts nekünk alázatot!
Urunk, kitől üdvöt nyerünk,
Maradj velünk!
11. Ó, boldog az, ki téged áld!
Jaj, kárhozott, ki mást imád!
Másutt üdvöt mi nem lelünk:
Maradj velünk!
12. Áldunk, Atyánk, nagy Istenünk,
Áldunk, Fiú, hű Mesterünk,
Áldunk, Szentlélek, s kérlelünk:
Maradj velünk!